

ŠKOLNÍ ČASOPIS
EDISONKA
HASIČI A ZACHRANÁŘI

Úvodník

Poslední letošní číslo časopisu Edisonka je věnováno profesím, které jsou pro všechny životně důležité. Ano, tušíte správně, jedná se o záchranáře. Redakce časopisu se vydala poznat záchranné složky Teplicka a Ústecka pěkně zblízka.

Vzhledem k zaměření časopisu na jedno téma, jsme vydání pomyslně rozdělili na tři části – reportáže od několika členů redakce z exkurzí (str. 3 – 12), odborné články na téma integrovaného záchranného systému (str. 14 – 27) a informace ze školy a uplynulých akcí (str. 36 – 39). V závěru časopisu máme, jak je již zvykem na konci roku, zařazeny články redaktorek deváťáček, které se zamýšlí nad koncem jejich základní školní docházky (str. 40 – 46).

Na stránkách časopisu se také dočtete o hrdinském činu našeho deváťáka (str. 33). Nezapomínáme ani na mladé čtenáře, které jistě potěší nemálo křížovek, doplňovaček a omalovánek (str. 30 – 32).

Přejeme vám pěkné čtení,

Vaše redakce

Časopis roku 2014/2015

1. místo TITULKA

1. místo GRAFIKA

1. místo nejlepší časopis Ústeckého kraje, postup do celostátního kola do Brna

Členové redakce:

Pokorná Tereza (9. A) (-tepo-)

Šípová Anna (9. A) (-ansi-)

Fabiánová Michaela (9. C) (-gustav-)

Kírová Silvia (9. C) (-siki-)

Koppová Tereza (9. C) (-teko-)

Lejčková Nikola (9. C) (-leni-)

Šťastná Aneta (9. C) (-stan-)

Fišerová Adéla (8. A) (-adfi-)

Hüblová Nikola (8. A) (-huni-)

Schiller Pavel (8. A) (-schpa-)

Skalický Ladislav (8. A) (-skla-)

Skokak Daniel (8. A) (-dask-)

Mudrik Jakub (7. B) (-jamu-)

Cilichová Veronika (6. A) (-věci-)

Radníková Zuzana (5. B) (-zura-)

Schillerová Alena (5. B) (-schal-)

Obálka a korekce: Pavel Demjan (-demy-)

Zuzana Eliášová (-zuzel-)

Redakce na výletě

Naše redakce se vydala na výlety týkající se témat nejbližšího vydání časopisu. Téma je: ZÁCHRANÁŘI. Vydali jsme se tedy do hasičárny v Teplicích a do ústecké nemocnice na dispečink a také do nemocnice v Teplicích na záchranou službu.

Nejprve jsme se šli podívat na hasičárnu, tam se nás ujal pán, který nám povídal nejdříve něco na úvod a potom odpovídal na otázky, které jsme měli připravené předem. Následně nás vzal do garáže, kde mají všechny hasičské vozy. Ukázal nám vybavení hasičského vozu a pověděl také odlišnosti mezi různými druhy vozů. Vzal nás také na prohlídku polygonu – několik místností, kde jednou za 3 měsíce musí hasiči projít různými překážkami po tmě a v různých podmínkách například v horku. Dozvěděli jsme se, že hasiči pracují ve 3 směnách. Na prvních dvou je 15 hasičů a na jedné směně je 14 hasičů. Nebo také, že se psovi zasekla packa v odtokové části umyvadla nebo dřezu a nešťastná majitelka zavolala hasiče.

Poté jsme měli dvě exkurze v jeden den, protože byly na stejném místě, v ústecké nemocnici.

Nejprve jsme se šli podívat, jak to chodí na záchraně službě. Stejně jako u hasičů byl pán milý a odpovídal nám na naše otázky, u kterých jsme se dozvěděli, že měli výjezd za paní, která si chtěla rychle sníst párky, než by jí je zabavili. To se jí ale moc nepovedlo, jelikož jí celý párek uvízl v krku. Ukazoval nám i vybavení

sanitek a říkal, ale i ukazoval, nám rozdíl mezi různými typy sanitek.

Bohužel zanedlouho měl záchranář zrovna výjezd, tak jsme se šli občerstvit a hurá na dispečink. Bylo nám ukázáno a vysvětleno, jak to tam chodí. Vysvětlil nám také, na co mají čtyři monitory a k čemu každý z nich slouží. Aby zjistili, kdo právě s někým hovoří a kdo ne, mají světýlka, podle kterých to poznají - červená znamená, že s někým hovoří a zelená, že ne. Někteří se ale ptali, co ta světýlka znamenají i po vysvětlení.

Když se pán vrátil z výjezdu, udělal Mudrikovi to slíbené EKG a také slíbenou ukázkou, jak funguje schodolez.

Pak měla následovat prohlídka vrtulníku a zase odpovědi na naše otázky. Ale bohužel zrovna měli výjezd, tak jsme si museli počkat.

Po čekání na tu třešničku na dortu, na kterou se všichni těšili, jsme konečně došli k Barče – jak ústečtí záchranáři vrtulník pojmenovali. Piloti jsou speciálně vyškolení od armády, takže dokáží přistát i na malých prostorech. Ovšem zdravotníci se vzadu ve vrtulníku bouchají kolena do sebe. Barča je stará asi 10 let, v Německu by už byla v důchodu, ale v ČR je ještě mladá. Z Ústí dokáže být v Praze za 22 minut. Do služby se dostane většinou 4x denně. Pán nám také řekl, že jednou museli letět do Brna, protože nějaký pan doktor potřeboval pijavice, které mají jen ve zverimexu v Ústí, takže letěli do Brna s pijavicemi.

A poslední exkurzí byla do teplické záchranné služby. Kde nám záchranářka Jaruška a její kolega Jarda (mimochodem strýc pana učitele Demjana ☺) předvedli, jak správně poskytnout první pomoc a dýchání z úst do úst. Všichni jsme si na figurínách vyzkoušeli první pomoc i dýchání, takže všichni členové jsou schopni správně provést masáž srdce.

Všem členům redakce se všechny exkurze moc líbily a děkujeme paní učitelce Eliášové a panu učiteli Demjanovi, že nám poskytli příležitost dozvědět se něco více o těchto profesích a dění se na stanicích.

-leni-

EXKURZE DO ÚSTECKÉ NEMOCNICE

Jak už jste přečetli z názvu, jedná se o exkurzi do ústecké krajské nemocnice, která se mi líbila ze všeho nejvíce. Když jsme přijeli s naším školním časopisem ke vchodu do nemocnice, čekali jsme před vchodem přibližně pět minut. Poté jsme vyrazili do garáže, kde nám ukazovali výbavu sanitky. Pak ale potřebovali dobrovolníka a já jsem to zkusil, takže na mně pan záchranář vyzkoušel přístroj, kterým mi měřil tlak, tep srdce a dýchání.

V půlce exkurze zavolali záchranáře do služby, aby vyrazili do akce. A tak jsme se zatím vyrazili podívat na dispečink, kde lidé volají, když se něco stane. Když u stolku svítí červené světlo, znamená to, že právě teď hovoří, a když zelené, znamená to, že je volný.

Pak jsme šli si doposlechnout tu exkurzi sanitky, kde nám vyprávěli, co se stalo za různé případy – o celém páрку jste již slyšeli ☺

Ke konci exkurze jsme se šli podívat na vrtulník, který se mi líbil ze všeho nejvíce. A pak vlakem z velkého výletu domů. Bylo to moc fajn, vidět všechny ty lidi, co zachraňují životy takhle zblízka.

-jamu-

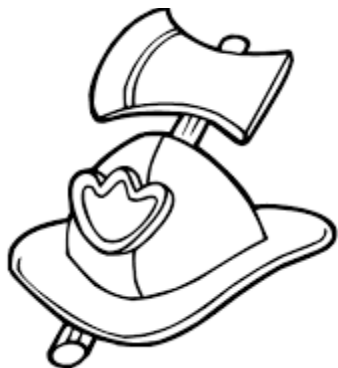
ZÁCHRANÁŘI ANEB HRODINOVÉ

Lidi, které nám zachraňují život. Existují tu lidé, které vytočíme a dáváme jim adresu, aby k nám přijeli a udělali to, co je v jejich silách, abychom neztratili milovanou osobu. Jsou to ti naši pohádkový „hrdinové“, není to batman ani spiderman, jsou to záchranáři, mezi které patří hasiči, doktoři, ale i dispečeri.

Hasiči hasí požár, ale jsou to také osoby, které nás nesou v náručí a za nimi je budova ve velkém ohni. Můžeme si stěžovat na ně s maličkostmi, že nám v domě nechali něco, na čem záleží, ale to, že nám zachránili osobu, která byla vystavena riziku smrti, za to už jim ani nepoděkujeme, protože to mají v popisu „práce“. Nemůžeme jim vyčítat, že tam něco zapomněli na čem pomalu ani nezáleží, hlavní je to, že jste živí a zdraví a to jen díky jim.

Další jsou tu záchranáři, kteří po našem telefonu dispečerům, jedou k nám, aby naše dítě zachránili od vdechnutí cizího předmětu. Kolikrát tam voláme, jen kvůli chřipce, ale neuvědomujeme si, že jsou třeba na dálnicích velké autonehody a není dost záchranářů, kteří by nás zachránili. Občas se stává, že nemají dost sanitek, jen díky planým poplachům, obyčejné angíně apod.

Musíme si uvědomit, jak moc je naše nemoc závažná, oproti velkým haváriím. Jelikož je málo záchranářů, zeptejte se sami sebe, jaký hovor je důležitější. Myslím, že naše angína to nebude. Protože my nejsme ve stavu života v ohrožení, ale ostatní mohou být. Víte, jak se dělá správně masáž srdce? Nebo co máte udělat, když najdete někoho, komu se zastavilo srdce?

Nejprve zavoláme záchranku (155). Srdeční masáž je extrémně důležitá přežití i tehdy, pokud nebudeme provádět dýchání z úst do úst.

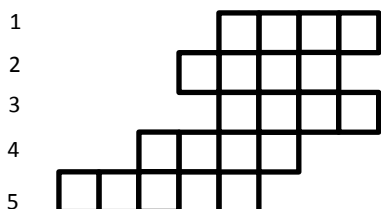
Správný postup: s masáží srdce začni ihned po kolapsu. Hrudník se musí až do příjezdu záchranné služby nepřerušovaně masírovat stokrát za minutu asi do hloubky pěti centimetrů.

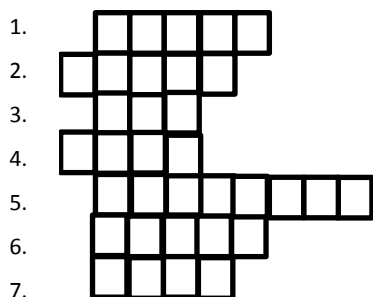
Dlaň jedné ruky polož palcovou stranou dlaně na střed hrudní kosti, na hřbet této ruky polož druhou ruku, nakloň se horní polovinou těla nad postiženého, napni lokty, začni rytmicky stlačovat hrudník.

Masáž srdce je fyzicky náročná, vhodné je proto střídání, samozřejmě pokud je na místě více lidí.

-siki-

1. Jinak rachot
2. Píšeme tím ve škole
3. Vyjmenované slovo po L
4. Pohádka hledá se **** (ryba)
5. Obvyčejná ***** dá se gumovat

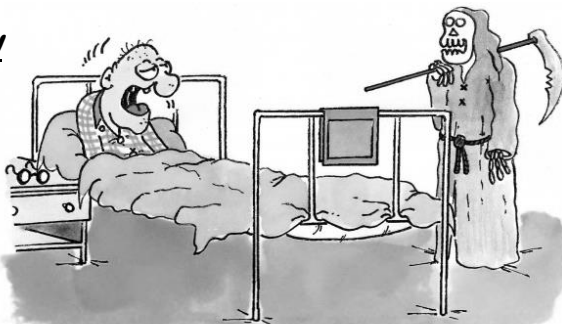

1. Syslí si pro sebe jídlo
2. Igelitová T****
3. Část obličeje
4. Plátno na kterém se promítá
5. Koukáme se na tom např.
pohádky, filmy např. Nova, Prima
6. Růže, tulipán apod. jsou *γ***
7. Pozdrav

Pohled páťáčky

Hasiči

U hasičů jsme viděli různé druhy aut. Pan hasič nám ukazoval šatnu, prolézali jsme polygonem (cvičná místnost) a byli jsme v místnosti, kde je plno aut. Nejvíce se mi líbil polygon.

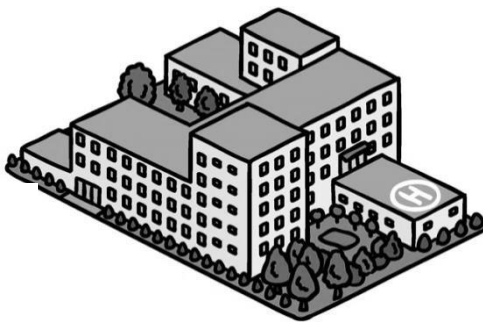
SESTRY, VY JSTE SE ALE ZMĚNILA ! VČERA JSTE BYLA "O HODNĚ HEZČÍ...!!!"

Záchranná služba

Teplice

Zkoušeli jsme povinně masírovat srdce na gumové figuríně. Potom jsme zkoušeli dýchání z úst do úst. Nejvíce mě bavila masáž srdce.

Záchranná služba Ústí-

helikoptéra

Vypadá, že je obrovská, ale zevnitř je úplně malinká. Má 2 sedačky naproti sobě, kyslík v láhvi a lehátko pro pacienta. Samozřejmě, že tam mají i záchranné vybavení např. lano pro horolezce a tak.

Dispečink-Pohled osmačky

Víte, co všechno musí zastávat dispečink? Jakou školu musí mít dispečer?

Na tyhle otázky a mnoho dalších, jsme se vypravili do Ústecké hlavní nemocnice. Prohlídli jsme si záchranářské auto, byli jsme na letecké záchranné službě, ale mě nejvíc zaujal dispečink.

Ujal se nás moc milý chlapík pan Šebesta, který je šéfem dispečinku a šli jsme na dispečinkovou centrálu. Při příchodu jsme uviděli stoly zahnuté do účka a u nich sedící lidi se sluchátky na uších a na stolech bylo spousta monitorů. U každého stolu byla „lampička“, která svítila buď červeně, a to znamenalo, že daný telefonuje, anebo zeleně, když právě dispečer neměl hovor. Uprostřed místnosti seděli u velkých dvou stolů dva lidi, kteří měli tento den službu řídit ty nejdůležitější věci. Až jsme došli na konec místnosti a tam začala přednáška, stáli jsme u čtyř velkých monitorů...

Určitě když budete mít možnost si projít Masarykovu krajskou nemocnici, neváhejte. Dozvíte se důležité informace a budete o něco chytřejší 😊 vždy je důležité něco víc vědět o pomoci lidem.

Pan nám ukazoval, co všechno spadá pod ně..... a takové ty věci, které mě moc nezajímaly. Ale třeba jsem se dozvěděla, že máme jediný vrtulník v Ústeckém kraji. Nejčastěji lidi telefonují kvůli autonehodám, zkolabování, a občas i si z nich někdo vystřelí. Nejčastěji se vyjíždí o svátcích. Výklad probíhal celkem zajímavě a odnesli jsme si užitečné informace.

Nemocnice Ústí

S celou redakcí časopisu jsme šli na záchrannou stanici v Ústí nad Labem. Celý den byl úžasný. Když jsme poprvé zahlédli sanitku nebo když jsme viděli helikoptéru, ale teď vám to povím od začátku.

Když jsme jeli vlakem do Ústí, byla úžasná atmosféra, všichni byli šťastní, že jsme jeli do Ústecké nemocnice. Nejdřív jsme se šli podívat na sanitky, bylo jich tam celkem pět: jedna nová a čtyři starší. V každé bylo mnoho pomůcek, které lidem zachraňovaly životy. Sanitky náhle musely odjet, proto si nás převzal jeden milý pán a vzal nás na dispečink.

Mají to tam úžasné, každý má na stole čtyři monitory. Celkem tam bylo sedm lidí, dva pracovali jako „odesílači“ sanitek a ostatní měli na starost přijímání hovorů. Také nám říkali, že když je zelené světlo u stolku zapnuté, zaměstnanci hovoří a když je zase červené, tak nemluví. To pro to, aby věděli, na koho můžou mluvit a kdo je zaneprázdněný.

Pak přijel pán, který nám ukazoval sanitky a vysvětloval nám zbytek věcí ze sanitky. Mě to moc zajímalo. Jeden kluk od nás si vyzkoušel EKG (elektrokardiogram) přístroj, kterým se měří činnost srdce. A jedna holka od nás si vyzkoušela schodolez,

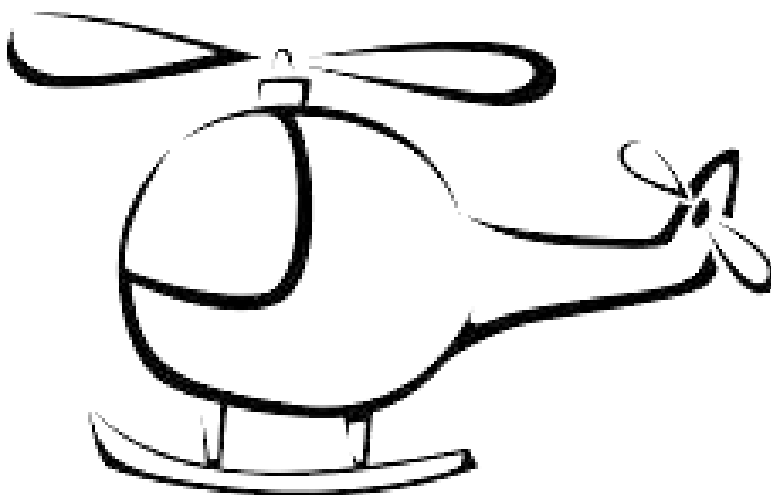
bez kterého by se neobešli, protože když jsou třeba v paneláku, musí po schodech snést člověka (řeknu vám, je to těžké). Proto mají ten přístroj.

Když jsme skončili u sanitky, šli jsme se podívat na helikoptéru k heliportu. Bylo to úžasné. Helikoptéra nad námi létala, ten hluk, no prostě úžasné. Helikoptéra, kterou létají, se jmenuje Barča. Byla žlutomodrá. Pán nám vysvětloval, že když chcete být leteckým záchranářem, musíte mít odvahu a nebát se výšek. Když letíte, máte všude hrozně málo místa nohy nebo na batoh.

Výlet do Ústí se mi moc líbil, ale nejvíc se mi líbila helikoptéra.

-veci-

Návštěva hrdinů

První pomoc, záchranná služba, hasiči... to všechno jsou velice důležité věci. A my měli tu možnost, se s nimi seznámit o něco víc.

Jako první jsme zamířili do teplické hasičárny. Kromě přednášky jsme si zkusili тренажёр, ale i pomůcky k výcviku hasičů. Prohlídka vedla i k hasičským autům, do kterých jsme si mohli sednout a prohlédnout si hasičského obra i zevnitř. Největší mazačka pro nás bylo přenést figurínu s průměrnou váhou dospělého. Ufff!

Naše další zastávka byla na záchránce v Ústí. První byla přednáška u sanitek. Prohlédli jsme si vnitřky a náčiní, které se v sanitě nachází. Například Magillovy intubační kleště (=dlouhé zahnuté kleště, které se zavádějí do krku), právě k těmto kleštím patřila i vtipná příhoda o paní, která vdechla párek... vcelku. Nakonec jednomu členovi naší redakce udělali EKG. Celá tato dlouhá přednáška byla rozdělená na dvě části, kvůli nečekanému výjezdu ☺

Náš výlet dále pokračoval do dispečinku. Ukázali nám zde průběh záchrany a pomoci lidem, kteří volají na 155. Také nám řekli pro mě docela šokující fakt a to, že lidé podávají stížnosti proti samotným dispečerům, třeba na tón nebo barvu hlasu.

Poslední naší zastávkou v Ústí, která mě bavila nejvíce, byla u záchranářského vrtulníku Barča. U něj jsme však nebyli tak dlouho, protože jsme byli vymrzlí až na kost.

V teplické záchránce jsme byli také. Tato návštěva mě bavila asi nejvíce a to kvůli resuscitaci, kterou jsme měli POVINNOU☺. K dispozici jsme měli tři figuríny, na kterých jsme si po ukázce profesionálů zkusili velice důležitou první pomoc.

Užitečné, zajímavé, poučné, takto bych popsala naše výlety a přednášky, kterých jsme se zúčastnili. Určitě jsme se dostali do míst, kam se většinou málokdo dostane.

-stan-

Výstroj Hasiče

Integrovaný záchranný systém

Hlavním tématem tohoto vydání je právě Integrovaný záchranný systém, nebo jestli chcete tísňové číslo 112. Dozvíte se tu kdy volat, jak volat, co vůbec sem spadá, kde jsou centra tísňového volání a mnoho jiných užitečných věcí. Nikdy nevíte, kdy bude na vás záviset záchrana. Přece nejdůležitější je lidský život a zdraví. Takže neváhejte a čtěte dál a třeba se tu dozvíte pár důležitých věcí do budoucna.

Jak volat, co dělat....

Takže začneme tím, kdy je důležité zavolat tísňovou linku. Linky tísňového volání slouží k ohlášení situací, kdy dochází k ohrožení životů, zdraví, životního prostředí nebo majetku, a kdy je nutný okamžitý zásah. Jsme povinni zavolat při požáru, krádeži, rvačce, při sebevraždě, když uvidíte ležet člověka bez vědomí nebo vás někdo poprosí o pomoc, nebo když jste svědkem dopravní nehody.

Nejdůležitější je zachovat klid a zavolat tísňovou linku – tedy podle situace na čísla 112, 150, 155, 158. Důležité je, abyste našli bezpečné místo, kde telefonovat. Když hovoříte s operátorem, nejprve se představte (jméno a přímení) a pak postupujte dále. Nahlaste, co se stalo, kde se to stalo a kdy a kolik je zraněných osob. Vždy pokračujte podle rad operátora a nikdy nezavěšujte, dokud vás o to nepožádá. On ví nejlíp, co se děje a co máte udělat. Centrum tísňového volání je v každém kraji, tak se nebojte na něj obrátit.

A teď pár otázek

Pro koho je určena linka 112?

Pro jakéhokoliv člověka, který se na území Evropské unie a některých dalších států ocitne v nouzové situaci a potřebuje pomoc hasičů, policie a zdravotníků.

Kdy nevolat linky 112, 150, 155, 158?

Nezkoušejte, jestli linky fungují, mohli byste ohrozit životy někoho jiného.

Linky 112, 150, 155, 158 nikdy nevolejte z legrace.

Co vše spadá do 112?

150 Hasičský záchranný sbor ČR

155 Zdravotnická záchranná služba ČR

158 Policie ČR

156 Obecní (městská) policie ČR

Ostatní složky IZS:

Vyčleněné síly a prostředky ozbrojených sil

Obecní policie

Orgány ochrany veřejného zdraví

Havarijní, pohotovostní, odborné a jiné služby

Zařízení civilní ochrany

Neziskové organizace a sdružení občanů, která lze využít k záchranným a likvidačním pracím

Historie

Integrovaný záchranný systém vymezuje zákon č. 239/2000 Sb. Jeho základy však byly položeny již v roce 1993. Integrovaný záchranný systém vznikl jako potřeba každodenní spolupráce hasičů, zdravotníků, policie a dalších složek při řešení mimořádných událostí (požárů, havárií, dopravních nehod, atd.). Vždy, když bylo nutné spolupracovat při řešení větší události, vždy byl zájem spolupracovat a využívat to, s kým se spolupracuje, pro dosažení rychlé a účinné záchrany nebo likvidace mimořádné události. A pro toto existuje číslo 122.

-adfi-

Rozdělení státních složek

Možná se ptáte, kdo všechno je u mimořádného případu, například u požáru. Pokusím se vám rozdělit, kdo všechno zasahuje k pomoci lidem u daného případu. K mnohým vám řeknu jejich náplň práce. Určitě případ není nějaký bombónek na dortu, který smyslnou a uklidí.

Případy rozdělujeme na dva typy, na základní a na ostatní.

Mezi základní složky patří: Hasičský sbor, zdravotní záchranná služba a policie ČR.

Základní složka zajišťuje nepřetržitou pohotovost, ohlášení vzniku mimořádné události, její vyhodnocení a neodkladný zásah, který nebývá lehký, ale určitě tu hraje velkou roli síla, zručnost a znalost.

Do druhé složky patří víc oddílů, než do základní. Patří do ní: Obecní policie, armáda ČR, správní úřady, komunální odpad, občanské sdružení, nadace, právnické osoby, fyzické osoby. Myslím si, že v téhle složce není potřeba co říkat, protože každý si umí představit náplň práce jednotlivých členů.

Hasičský sbor má v náplni práce zachraňování osob a zvířat. Kolikrát zachraňují jen kočku na stromě, takový případ znáte určitě z televize. Ale také vyprošťují osoby při dopravní nehodě. Technické zásahy při úniku nebezpečných látek, mnohokrát jedou na místo, kde nějaký člověk zavolá, že se tam vyskytuje bomba, taková zpráva nebývá vtipná, ale mnoho lidí si z toho dělá srandu. Mezi náplň práce také patří hašení velkých požárů.

Dále tu máme zdravotní záchrannou službu, která vykonává prvotní zhodnocení zdravotního stavu, do toho patří poskytnutí léčby. Nepředstavujte si pod tím nic lehkého, protože s naším časopisem jsme si byli vyzkoušet první pomoc. Tyto informace nejsou nezbytné, protože jsem vám tímto chtěla objasnit, kolik lidí vlastně je u nějakého zvláštního případu. Navíc záchranná služba vykonává svou práci, jak nejlépe to jde. Jako poslední do základní složky patří policie ČR, která dohlíží na dodržování zákona, provádění zákroků, kde páchají delikventi výtržnictví, kolikrát pátrají po drogových mafiích. Při téhle práci musíte mít fyzickou a psychickou zdatnost. Navíc můj názor na všechny složky je takový, že nic není zbytečné, protože každý nemůže zajišťovat všechno.

-SIFI-

PRVNÍ POMOC

Jak jste si mohli všimnout, v tomhle díle časopisu se zabýváme záchranáři, tudíž jsem se rozhodla, že sepišu pár nehod, ke kterým si řekneme, jak správně poskytnout první pomoc. Myslím si, že tohle není zbytečné, protože nikdy nevíte, kdy někoho uvidíte tonout, nebo v bezvědomí.

Jsme v jídelně a vidíte, jak se před vámi kamarád dusí kouskem svého jídla. Přiběhnete ke kamarádovi a víte, že mu uvízl kousek potravy v krku a nemůže normálně dýchat. Co budete dělat?!

- Ke kamarádovi musíte sehnat dospělého, aby zákrok provedl, jinak bychom kamarádovi mohli i ublížit. Dospělý chytne rukama kamaráda za bříško, obejmě ho, a prudce zmáčkne. Cizí předmět nebo potrava by měla vypadnout z úst postiženého.

Jdete po ulici, kde nikde ani noha a jste tam úplně sám. V dále vidíte, jak leží na chodníku paní a očividně se ani nehýbe. Přiběhnete k ní, nereaguje na vaše oslovení, ani na šouchnutí. A co dál?!

- Zavoláme 155.

- Dáme tělo do polohy na zádech, a zprůchodníme dýchací cesty tak, že zaklopíme hlavu dozadu.

- Zjistíme, jestli dýchá po dobu 10 sekund.

*Paní nedýchá.

→ Musíme zahájit resuscitaci.

POSTUP RESUSCITACE:

- Vložíme stisknuté dlaně doprostřed hrudního koše a začneme s masáží srdce.

- U dospělého člověka se stlačí 30x hrudník, poté se 2x vdechne do úst a neustále opakujeme.

V slunečný den jdeme k vodě a užíváme si ve vodě, ale najednou vidíme někoho v dále, jak se topí a volá o pomoc. Ale než k němu doplaveme, už se nehýbe, chytíme ho a plaveme s ním k nejbližšímu břehu. Jak budeme postupovat?!

- Zavoláme záchrannou službu, do jejího příchodu musíme zabránit podchlazení.

- Položíme ho na zem a uvedeme ho do stabilizované polohy.

- Pokud člověk nedýchá, musíme rychle zahájit neodkladnou resuscitaci.

- Zabráníme podchlazení tím, že tělo zabalíme do suché deky

- Při člověku musíme zůstat do příjezdu záchranky.

-SIFI-

SANITKA

Všichni známe sanitky, jak dnes vypadají, ale jak vypadaly dřív nebo kdo a kde je vymyslel, to už většina lidí neví (samozřejmě kromě některých pamětníků). A právě proto tyto čtenáře je tento článek. Dozvíte se zde, že první sanitku vymysleli za krále Ferdinanda II. nebo co všechno obsahují dnešní sanitky. Pokračujte ve čtení.

První sanitky byly vymyšleny v roce 1792 (jak už jsem zmínil) za krále Ferdinanda II., během jeho korunovace. Jako první pohon byli použiti většinou dva koně, kteří táhli vozík, který sloužil jako pohyblivé pracoviště pro lékaře, ranhojiče nebo pro porodní báby.

Sanitky hodně podobné těm, jaké teď známe, vznikly v šedesátých letech dvacátého století. Nejčastěji používali škodovky typu 1201 a později 1203 (viz obrázky). Tyto sanitky se používaly až do devadesátých let, ale potom je změnili, protože nebyly moc dobře vybavené - měly jen lehátko a všechno si nosil s sebou doktor sám. Proto se začaly měnit už v osmdesátých letech na dnešní sanitky. Ty se ovšem od té doby už moc nezměnily. Kromě tvaru a barvy bylo největší změnou vybavení, které už nemusel doktor s sebou k pacientovi nosit.

Nikdy jsem si nedokázal představit, jak můžou všechno vybavení nacpat, proto mě to hodně překvapilo, když jsme se byli podívat do garáží sanitek. V sanitce měli všechno možné od EKG, přes kufry s léky, až po vysílačky ke komunikaci s dispečinkem. Do jedné sanitky se vešli dva až tři záchranáři s řidičem.

A ti musí do dvou minut vyjet z garáže a do dvaceti minut musí být na místě nehody. Po přijetí na místo nehody se postarají o raněné, dají jim první pomoc a odvezou je do nemocnice, kde se o ně postarají doktoři.

Tohle je bohužel pouze zkrácená verze příběhu o tom, jak vznikly sanitky, protože kdybych jsem měl napsat všechno, ani by se to sem nevešlo, ale i tak doufám, že jste se z článku aspoň dozvěděli něco nového.

-schpa-

POZNÁŠ, JAKÉ AUTO MAJÍ TITO LIDÉ?

ZÁCHRANÁŘ

POLICISTA

HASIČ

-veci-

PRŮBĚH ZÁSAHU LETECKÉ ZÁCHRANKY

Po zavolání na dispečink musí dispečer usoudit, zda je nutný letecký transport. Pokud je třeba nehoda v horách nebo jakákoli velmi velká autonehoda s těžce raněnými, vrtulník se tam pošle.

Před startem si pilot s doktorem zjistí, o co jde. Potom zkontrolují přístroje a vyletí. Po příletu na místo se do záchrany a přenosu zapojuje i pilot. Před odletem se musí raněný zajistit, protože kdyby jim třeba během letu začal krváčet, už by se k němu nedostali, aby mu krvácení zastavili. Po příletu přistanou na heliportu hlavní budovy, tam si raněného převezme doktor z nemocnice, nebo při vážném stavu raněného jde i doktor z vrtulníku. Pak vrtulník přelítne do depa a doplní se mu palivo a zdravotnické potřeby.

INFORMACE O VRTULNÍKU

Volací znak: Kryštof 15

Dolet: 635 Km

Prázdná hmotnost: 1455 kg

Stoupavost: 7,62m/s

Maximální vzletová hmotnost: 2910 kg

Maximální rychlost: 259 Km/h

Posádka: 1 nebo 2 piloti, až 7 pasažérů, případně 2 ležící pacienti a 2 členové zdravotnického personálu (nebo dle konfigurace vybavení 1 pacient, 2x posádka)

Pro příklad cesty:

Ústí n. L.: Vrtulníkem- 20min.

Autem- 2hod.

-dask-

POHLED ZÁCHRANÁŘŮ

Jmenuji se Marek, je mi 46 a u záchranářů jsem něco přes 10 let, takže už mám něco nažito. Jako pokaždé jsme dostali hlášení. Lehká autonehoda, přes 15km od nás. Doslova jsme naskákali do aut. Než jsme dorazili na místo, jako pokaždé tu už bylo hasičské auto. Jeden vůz byl zaklíněný v příkopě a druhý ještě stále hořel. "Tak co se tu stalo?" Velel jsem svému týmu, takže jsem musel mít o všem přehled.

Postavil jsem se tak, abych nepřekážel hasičům v práci, ale tak, abych byl dostatečně blízko k raněným. Jeden z mých kolegů si klekl k jedné slečně, která byla zjevně dezorientovaná, a začal s ní mluvit, aby ji udržel při vědomí. "Dvě osobní auta, která se srazila v protisměru, ještě se přesně neví, jak k tomu došlo, ale situaci máme pod kontrolou." Podíval jsem se na auto v plamenech, pak zpátky na policistu a nadzvedl jsem obočí. "No a potom tu máme dva lidi v bezvědomí, tuto slečnu, která mluví z cesty a je v očividném šoku a tři lidi, kteří se zvedli po svých. Jo a jednoho psa." Policista se zazubil.

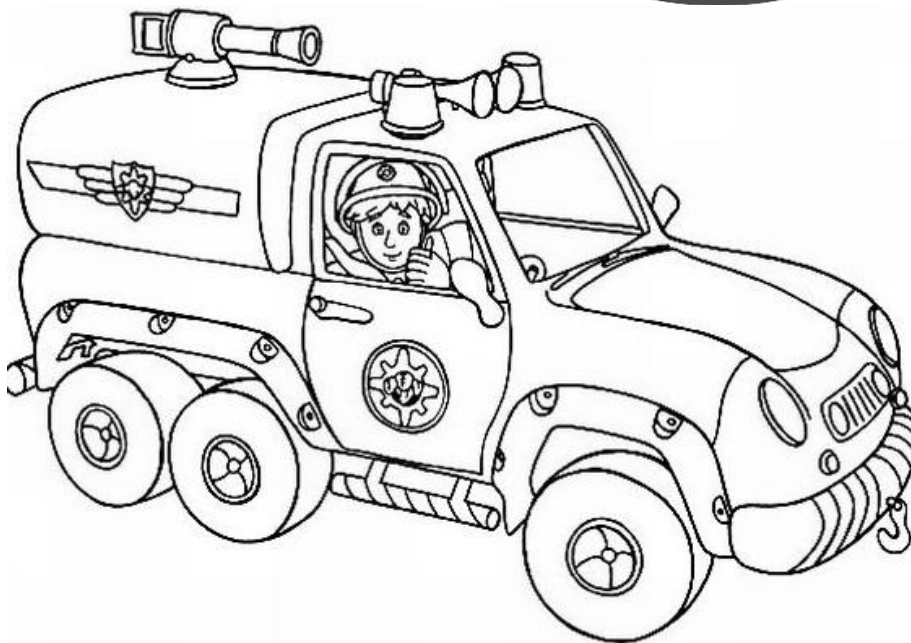
Byl jsem v šoku, že dokáže být v takovéhle situaci tak optimistický. Ukázal na plachu, kde leželi dva lidi v bezvědomí. Okamžitě jsem k nim naklusal a prohlédl je. Naklonil jsem se, abych zjistil, jestli dýchají. Dýchali. Oba už byli ve stabilizované pozici. "Nosítka!" Všechny pasažéry jsme transportovali do blízké nemocnice. Lehká zranění jsme ošetřili ještě na místě. Tato nehoda se díky bohu obešla bez smrtelných zranění.

POHLED DISPEČERA

Jmenuji se Petra, je mi 36 let a jsem operátorka na dispečinku. Byl to skoro jako každý nudný den. Na dispečinku jsme už zůstali jenom tři lidé. Přijmula jsem hovor. Okamžitě jsem si zapsala místo, kde se údajná autonehoda stala a snažila se zjistit, co se vlastně všechno stalo.

"Já nevím paní, jsem jenom kolemjdoucí, chápete ne?" stěží se v telefonu nadechla. "No, jistě, chápu. Je někdo zraněný?" vykoktala jsem ze sebe, že snad vážně ne. Po tom, co jsem zjistila, že se situace vymyká kontrole. "No.. ono tu hoří!" zaskočilo mi v krku, ihned jsem na místo poslala sanitku a podrobněji se šťourala v situaci, abych se mohla chytit každého detailu, co mi ta ukoktaná žena poví. Když se konečně začala vyjadřovat, ulevilo se mi, vtom jsem v telefonu uslyšela sirénu. Nakonec to prý dobře dopadlo, takže mojí pomoc na drátě už nepotřebovali.

POHLED HASIČŮ

Jmenuju se Jirka, je mi 27 let a nedávno jsem se přidal k hasičskému sboru. Dostali jsme hlášení o autonehodě. Nic moc to nebylo. Dva osobní vozy do sebe narazili bočně. Rychle jsme se sbalili a vyrazili na místo. Měl jsem trému. I když jsem věděl, že to není velký, bál jsem se, že bych to mohl pokazit, neboť to byl můj první výjezd. Nejistě jsem s sebou cukal v autě. Jeden z kolegů poznal mojí nervozitu. Ještě aby ne, poznal by ji kdyby byl na základně a já dřepěl tady v autě, 10km od ní. Poplácal mě po rameni a řekl "Nervy co? Jo, to jsem měl taky, ale bude to v pohodě. Nakonec třeba bude hrdinou." odkašlal si a usmál se. "Tak jo chlapi! Jdeme na to!" Vyskákali jsme z auta a já zapomněl, co dělat. Viděl jsem plameny, jak olizují auto. Někde v dálce jsem slyšel sirěnu záchranky. Věděl jsem, že když tu budu jen tak stát a pozorovat auto v plamenech, šéf si mě pěkně podá. Musel jsem jednat. Rozeběhl jsem se k autu a popadl hadici. Proud vody ihned klidnil to peklo. Slyšel jsem volání o pomoc. Rozhlédl jsem se, nikoho jsem neviděl, doufal jsem, že to volání nebude z jednoho z těch aut. Bohužel, bylo to tak.

V jednom z aut, které bylo zaklíněno v příkopu, byla mladá žena. Nemohl jsem k ní, doufal jsem, že se o to postarají ostatní. Dlouho nikdo nešel, tedy nevím, jestli to bylo dlouho, ale všechno okolo utíkalo tak rychle, že jste to ani jinak nemohli vnímat. Ve zlomku vteřiny jsem uslyšel křik. Dva z kolegů se vydali k autu a dostávali pasažéry z auta. Cukl jsem s sebou. Teď už to nebyla nervozita, už to byl adrenalin. "V kufru mám psa!" ozvala se jedna z pasažérek zaklíněného auta. Jeden z kolegů mě plácl po zádech "Myslím, že bys to měl zařídit ty." Vzal hadici a postrčil mě "Já už to tu zvládnou, běž." Dopotácel jsem se k autu, kufr šel otevřít snadno. "Opatrně na moji pusinku, prosím" Pes vypadal v pořádku. Pusinku? Vždyť to byla doga.

Uslyšel jsem smích kolegů. Popadl jsem ji za obojek a 'odtáhl' pryč. Vrátil jsem se, abych zajistil auto, vše bylo v pořádku. Druhé auto bylo mezitím dohašené. Oddychl jsem si, že se nestalo nic vážného nikomu z nás a ani ostatním. Teda až na ty dva v bezvědomí.

-ansi-

Jak to chodí na dispečinku?

Víte, jak probíhá hovor na dispečinku záchranky? Kolik hluku, hlasů, světla, zvuků a zmatku v jedné místnosti, kde sedí sedm lidí, je? Dispečink záchranky pro Ústecký kraj sídlí v Ústí nad Labem, kde jsme byli na exkurzi. “Tým” tvoří pět posluchačů a dva organizátoři celé místnosti.

Když vejdete do místnosti, první co uslyšíte, jsou hlasy, které lidi na druhé straně navigují. Později si všímáte různých věcí, co mají lidé kolem sebe a složitých tabulek na monitorech. Jednoduše, když jsme do té místnosti vešli, nevěděla jsem, kam koukat dřív. Když se dovoláte, osoba na dispečinku se vás zeptá na jméno, adresu, problém, kvůli kterému voláte, a začne vám říkat, co máte dělat (např. masáž srdce, položit osobu na záda). Mezitím vyšle záchranku na místo, kde jste, zapisuje o problému, kvůli kterému voláte do formuláře. Jak už jsem se zmínila o složitých tabulkách...

Osoba na dispečinku má k dispozici čtyři obrazovky. Na jedné může sledovat, kde jaká záchranka je, na druhé má zapnutý internet, na další vyplňuje informaci o události, kvůli které člověk volá a na poslední má mapu. Nejvíc mě zaujala tabulka, kde se zobrazovalo, kde jaká záchranka byla. Všechno se to dělilo do takových “ikonek”, které se rozlišovaly podle barev, podle kterých jste poznali, kde vozidlo

záchranky zrovna je. Když byla záchranka v garáži, tedy připravena na jakýkoli výjezd, ikonka je buď tmavě fialová (posádka s lékařem), nebo tmavě zelená (posádka bez lékaře). Po přijetí informace na dispečink a předání záchranářům, kteří sednou do vozidla a vyráží do terénu, se mění ikona na červenou. Ve chvíli, kdy je záchranka na místě u pacienta, stane se ikona oranžovou. Je-li již pacient ošetřen a odvážen záchrankou zpět do nemocnice, ikona je žlutá. Po předání pacienta do nemocnice a při vracení se na základnu, je ikona zářivě zelená, dokud není záchranka uklizená a vybavená, pak zase zčernalá či ztmaví do zelené. Když osoba momentálně hovoří, světlo svítí červeně. A když žádný hovor neřeší, světlo svítí zeleně. Rozhodně je toto práce, ze které máte trošku stres, možná někdy strach, ale někdy se i pobavíte.

Vyprávěli nám, že lidé si i stěžují. Většinou si stěžují na dlouhou dobu, než dojele záchranka, na to, že člověku nebylo rozumět, nebo dokonce na barvu hlasu operátora dispečinku. Lidé by rozhodně měli být rádi, že na místo vůbec nějaká pomoc dojede, a proto si myslím, že stěžovat si na barvu hlasu, nebo na to, že záchranka dojele o pět minut déle je naprostý nesmysl. Rozhodně si této práce musíme vážit, protože (jak už jsem se zmínila) můžeme být rádi, že nějaká pomoc přijede.

-tepo-

HASIČI

Hasiči jak všichni známe, jsou stateční, silní a nebojácní záchranáři, kteří denně zachraňují lidské životy a ne jenom životy, ale hasí i požáry, řezají vyvrácené stromy a opravují železniční semafony atd. Hasiči mají širokou škálu vozidel a vybavení, které několikrát denně používají k výjezdům.

Hasičský zásah při nehodě:

Jakmile se stane nějaká dopravní nehoda, hasičům přijde na dispečink informace. Dle druhu dopravní nehody vyberou nejvhodnější vozidla, která se objeví na tabuli, kde je seznam všech vozidel. Ta vozidla, co dispečer vybere, se rozsvítí červeně a hasiči se okamžitě obléknou a nastoupí do vozidel, poté se otevře brána a hasiči vyjedou do ulic.

Když hasiči přijedou k dopravní nehodě, nejprve zajistí místo nehody a připraví si pro případ nouze, kdyby začalo hořet, požární opatření.

Mezi některá vozidla patří například MAN, SCANIA, RENAULT, VOLVO, ŠKODOVKA a TATRA. V MANU můžeme najít několik vyprošťovacích a hasicích technik například hadice, motorové pily, hydraulické nůžky na stříhání, hydraulické roztahovací kleště, sekery, jeden kompresor, pilky na sklo, lehátko pro zraněného a plastový nákrčník na krk.

Hydraulické nůžky slouží k tomu, aby stříhaly zdemolované auto při nehodě a hasiči se mohli dostat ke zraněné osobě.

Hasič zdravotník okamžitě přiběhne k havarovanému vozidlu a začne na postiženého mluvit, aby náhodou neupadl do bezvědomí, zbytek hasičů si berou vyprošťovací vybavení a začíná vyprošťování. Mezi tím co vyprošťují, je zavolána sanitka a policie. Jakmile se dokončí vyprošťování, je postižená osoba převezena do sanitky a následně odvezena do nemocnice. Poté je místo dopravní nehody přenecháno policii.

Hasiče zbožňuji kvůli jejich statečnosti a líbí se mi, jak zachraňují životy, mnoho lidí si ani neuvědomuje, jak cenná je to práce a jak důležití hasiči jsou. Važme si jejich práce a nasazení a budme trpěliví, když se nám zdá, že nepracují dle našich představ. ☺

-skla-

Veselé kuriozity hasičů a záchranářů

Myslíte si, že práce záchranáře a hasiče je jenom samá dřina, utrpení a smutek? Většina lidí věří, že to tak je, i já jsem patřila mezi ně, teda do té doby, než nám řekli, že se při této práci i zasmějí a někdy mají veselé dny. ☺

Mezi příběhy, ze kterých šla hrůza, jsme se také ptali, jestli zažívají i kuriózní případy záchrany života. Jeden takový vám teď povím:

A tady máte ještě jeden jako bonus ☺

Záchodové prkýnko na krku:

V Žatci si nějaký malý chlapec doma přetáhl přes hlavu na krk dětské záchodové prkénko. Když ho chtěl sundat, nepodařilo se to ani jemu ani jeho matce. Ta po několika hodinách marných pokusů chlapce vysvobodit, zavolala na tísňovou linku 112. Hasiči pak chlapce i s matkou odvezli na stanici, kde dítě nežádoucího prkýnka na krku zbavili. A chlapec se ještě seznámil s hasičskými auty, takže zapomněl i na své trápení ☺

Byl normální den, když v tom někdo zavolal na dispečink, řekl všechny potřebné informace, vzali jsme boty, zkontrolovali sanitku a vyrazili na místo. Jeli jsme k paní, která měla zástavu. Potom, co jsem se dozvěděl, o jaký předmět vadící v krku jde, nevěděl jsem, jestli se mám smát, i když to opravdu nebylo vhodné. Ptáte se, co jsme to vlastně měli vytáhnout? Ta paní měla totiž zaseklý celý párek v krku! Jako v kuse! Nechápu jak, ale nějakým způsobem se tam prostě zasekl. A víte, proč se tam zasekl? Protože se paní bála, že by jí ty párky někdo vzal, tak to do sebe rvala, až se tam ten párek zaseknul. Takže my jsme z krku párek vytáhli a měli aspoň co vyprávět doma.

A co třeba pár příkladů dispečinku? ☺

Většina lidí volá na dispečink z důvodu, že potřebují pomoc, ale najdou se i případy, kdy je to třeba omyl, anebo si z nich taky dělají srandu. Napíšu vám pár příkladů, abyste měli veselejší den ☺

1. Policisté přijali od ženy poznatek k trestné činnosti, kterou měl páchat kamarád jejího manžela. Volající se domáhala hovoru s dalším policistou, který by na ni měl více času, nakonec z ní ale vypadlo, že si podle jejich slov: „Potřebovala popovídat, protože se jí kousnul převodový řemen a zapomněla, kde má zuby.“

2. Ve dvě hodiny ráno volala žena na pomoc policii s tím, že na stromě u jejího domu sedí muž v bílém plášti, v ruce drží samopal a čtvrt hodiny se jí dívá do oken. Hlídka však na stromě našla bílý igelitový sáček, který uvízl v jeho koruně.

3. Zábavný hovor zaznamenali strážníci pražské městské policie na lince 156. V mrazivém pátečním ránu jim volala žena, která v parčíku v Nových Butovicích zahlédla sedícího psa pokrytého jinovatkou a bála se o jeho život. Přivolaní strážníci poté zjistili, že pes má u sebe i štěně - oba jsou ale ze sádry.

Takže tohle bylo ohledně kuriózních případů všechno ☺. Možná že se po tomhle budete chtít hasičem nebo záchranářem, když už víte, že tato práce má i veselé dny ☺

Ano pravdou je že se u těchto povolání docela dost zapotíte ale nejlepší je ten pocit po dobrém skutku a hlavně pocit že se zase vrátíte domů zdravý ☺

HRÁTKY

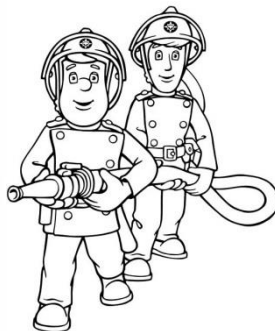
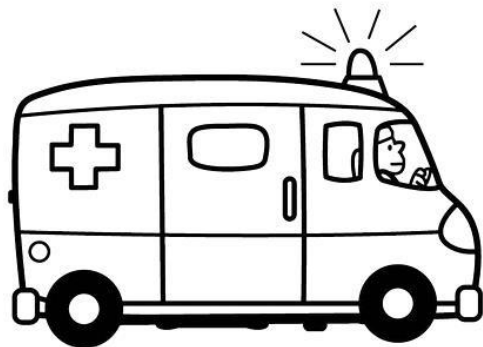
Eskymák, Jablko, Klec,
 Král, Led, Les,
 Loď, Lůj, Maskot, Mol,
 Opice, Ples, Pole,
 Pouta, Požár,
 Sanitka, Skok, Skot,
 Slepice, Tisk, Vejce

křížovka nemá tajenku

S	W	X	P	Y	E	F	S	E	L
A	K	P	O	M	O	C	B	Ů	V
N	J	R	Ž	R	S	Š	J	K	D
I	A	K	Á	M	I	K	S	E	C
T	B	L	R	L	K	V	L	C	V
K	L	O	A	L	I	S	K	I	G
A	K	Ď	E	M	O	L	K	P	K
K	O	C	P	O	U	T	A	O	Z
D	L	O	L	E	Ž	S	K	O	T
E	C	I	P	E	L	S	E	L	P

Z	O	P	K	V	O	Z	Í	K	U
Á	Z	Á	P	D	Š	H	P	Q	L
CH	A	B	D	O	F	A	U	T	O
R	U	K	A	V	L	S	M	H	Ď
A	G	H	D	J	A	I	R	A	I
N	O	H	A	E	H	Č	C	D	J
Á	H	U	X	D	P	I	I	I	D
Ř	E	Y	R	N	E	M	O	C	E
I	Ň	T	X	O	Y	B	E	E	E
B	E	O	E	T	P	G	Q	S	Y
P	O	U	T	A	Z	A	V	B	O

Auto	Oheň
Eso	Petr
Had	Policie
Hadice	Pouta
Hasiči	Ropa
Jednota	Ruka
Loď	Vačice
Nemoc	Vozík
Noha	Záchranáři
Obvaz	

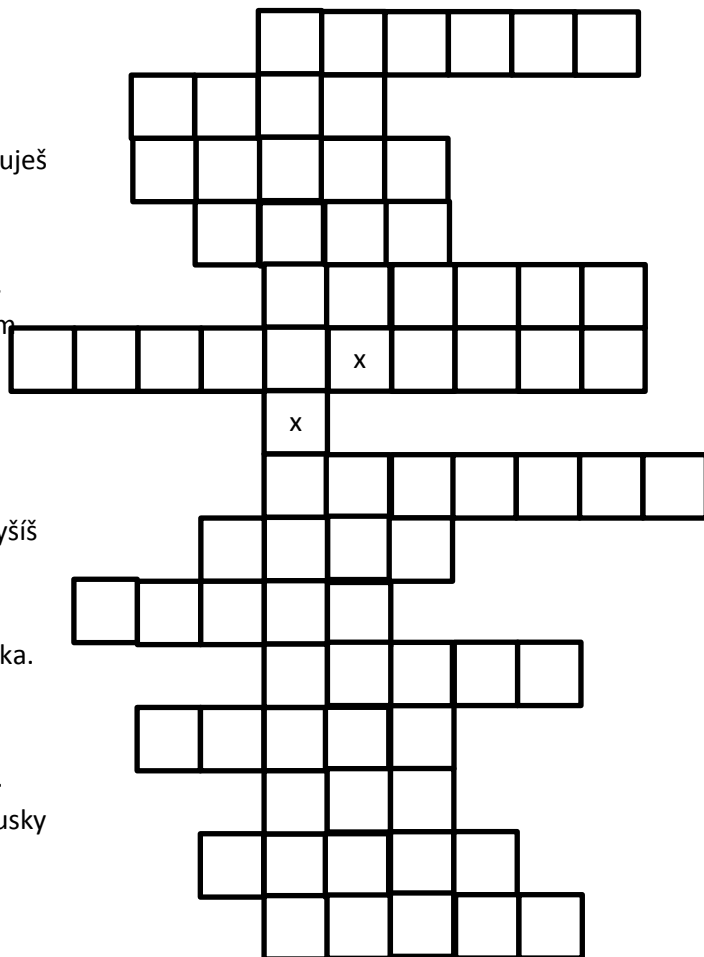
h	o	u	k	a	č	k	a	p	k	e	s	í	p
p	a	t	e	t	r	a	ch	l	o	r	h	o	l
r	l	s	č	k	r	y	s	a	ř	e	a	e	a
á	ž	i	i	á	r	k	á	r	o	p	s	c	ch
š	d	r	s	c	s	l	ň	n	b	a	i	i	t
e	ý	é	a	t	í	a	s	e	ě	r	č	v	a
k	m	n	h	h	r	p	t	í	h	t	á	a	s
n	k	a	o	a	a	á	ř	k	í	o	r	k	i
í	a	ch	a	d	č	z	í	í	n	t	n	u	r
z	m	m	v	i	r	ř	k	n	s	a	a	r	k
n	n	a	l	c	b	s	a	t	a	t	n	á	a
e	a	a	e	e	a	b	č	u	m	r	r	ž	l
b	p	ú	ž	e	h	o	k	o	e	a	d	o	v
p	ě	n	a	p	o	r	a	d	c	e	p	p	j

BENZÍN
 DOUTNÍK
 DÝMKA
 HADICE
 HASÍCÍ PŘÍSTROJ
 HASIČ
 HASIČÁRNA
 HELMA
 HOUKAČKA
 KAMNA
 KRYSAŘ
 LIST
 OBĚH
 OHEŇ
 PALIČ
 PEC
 PĚNA
 PÍSEK
 PLACHTA
 PORADCE
 POŽÁR

PRÁŠEK, RUKAVICE, SAMEC, SBOR, SÍRA, SIRÉNA, SIRKA, SNÍH, SPORÁK, STŘÍKAČKA, TATRA,
 TETRACHLOR, TRAPER, ÚŽEH, VLAK, VODA, ZÁPALKY, ŽEBŘÍK, ŽELVA

1. Hasiči hasí oheň
*****.
2. Na nebi pluje ****.
3. Na karneval potřebuješ
*****.
4. Domácky Miroslav.
5. Kyselý jako *****.
6. 21. 3. jdu ven a cítím
***** *****.
7. –.
8. Venku rozkvétá
*****.
9. Vejdeš do třídy a slyšíš
****.
10. Hledat jinak.
11. Rostou na něm jablka.
12. Máma jinak.
13. *** včel.
14. Verbujou na *****.
15. Špagety, rajská, housky
jsou *****.

-zuro-
-schal-
-veci-

Spolužák hrdina

Každý den se může stát něco neočekávaného. Můžete vyhrát v loterii, ztratit přítele, přivítat nového člena rodiny, nebo třeba někomu zachránit život. Kdyby šlo o život někomu blízkému, pomohli byste mu? Proč tedy cizím lidem pomůže málokdo? Přeci jenom je život to nejcennější, co máme. Proč se tedy dnes najde tak málo dobrých duší? Tato situace se pro patnáctiletého Ondru Bergmana stala skutečnou.

1. února šel sedmdesátiletý pán v Teplicích na procházku okolo Doubravky, lesem. Bohužel byla cesta zledovatělá a pán uklouzl a upadl na kostrč a bok, mohl se postavit, ale chodit nezvládl. Měl jediné štěstí, že Ondra běžel okolo, protože v těchto mrazivých podmínkách by pán do rána umrzl. Do tohoto místa totiž moc lidí navečer nechodí a mobil s sebou neměl. Hned jak

Ondra pána viděl, přispěchal mu na pomoc a začal hledat klacek, aby se měl pán o co opřít a mohl chodit. Později zjistili, že to nejde ani s provizorní holí, tak Ondra zavolal záchranku a správně popsal vše potřebné. Podle dispečinku měla sanitka jet k hradu, Ondra se tedy vydal naproti na druhou stranu kopce, což bylo cca 1 km. Ondra si přisedl do sanitky a popsal cestu k pánovi. Nedostupnost terénu si žádala pomoc hasičů, aby pána přenesli až k silnici, která byla vzdálená zhruba 500 metrů. Díky včasnému zákroku deváťáka Ondry je pán po úspěšné operaci zlomené kyčle a bude v pořádku. Málokdy se dnes vidí někdo, kdo je schopný pomoci. Pán

měl opravdu štěstí. Ondra si zaslouží velkou pochvalu. Pro někoho je tato „maličkost“ samozřejmostí, ale pro někoho ne. Pomáhejte tedy lidem s radostí, protože později se dostaví pomoc i vám, když ji budete potře-

bovat. Celá populace dříve žila na vzájemné pomoci. Muži lovili maso, ženy vařily a staraly se o děti a děti sbíraly lesní plody. Každý měl svůj přesný úkol a díky tomuto jsme se dočkali dnešní generace. Toto musíme mít na paměti, protože jestli si přestaneme navzájem pomáhat, bude umírat čím dál víc lidí. Vezměme si všichni příklad ze statečnosti tohoto mladého chlapce.

-tepo-

Nebezpečí na internetu

"Internet je anonymní", myslí si většina z nás. Ve skutečnosti tomu tak není. Určitě máte Facebook, Twitter nebo YouTube channel, ale jste dobře zabezpečení? I kvůli špatnému zabezpečení nám někdo může ukradnout osobní informace, vydávat se za nás, nabourat se nám na účet. To nejsou určitě příjemné věci. A víte, co to je třeba sexting nebo happy slapping?

V prosinci jsme se my deváťáčky zúčastnily soutěže Časopis roku v Brně. Každá z nás pak byla na workshopu. Já si vybrala nebezpečí na internetu. Co si pod tím představit?

Nebezpečí na internetu je velmi široký pojem. Hackeri, viry, získání osobních informací, kyberšikana, to všechno a mnohem víc patří do této skupiny

Jste dostatečně chráněni? Kromě uzamčeného profilu na facebooku bychom se měli zaměřit i na heslo.

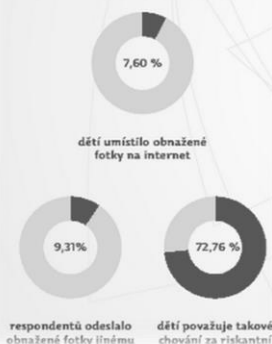
Heslo = na každém účtu jiné, delší a například nějak symbolické, aby jej nebylo lehké uhodnout, jako například hesla od mobilů některých mých spolužáků "1, 2, 3, 4"

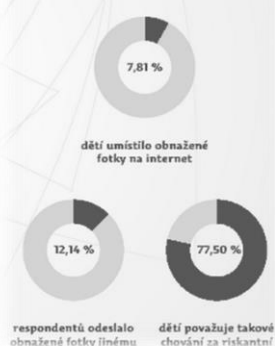
- **Kyberšikana:** Snad každý ví, co tento pojem znamená. Někteří možná znají někoho, kdo se s tímto druhem šikany setkal. Pro ty, co nevědí, je oběť většinou psychicky napadena (nadávání a výhrůžky) přes internet.

KYBERŠIKANÁ U ČESKÝCH DĚTÍ

Nejčastější formy kyberšikany u dětí – oběti zažily:

SLOVENSKO

ČESKO

- **Sexting:** rozesílání zpráv, fotek nebo videí se sexuální tematikou. Stává se i vydírání o zveřejnění po např. ukončení vztahu mladých lidí. Jakmile se fotka povší na internet, už není cesty zpět.

- **Kybergroomig:** snaží se u oběti vyvolat falešnou důvěru přes chat, později se s obětí bude chtít setkat a při setkání ji například znásilní. Proto když už budete rozhodnutí, že se s internetovým "kamarádem" sejdete, vyražte na zaldlněné místo s minimálně jedním nebo dvěma svými kamarády.

- **Kyberstalking:** pronásledování a špehování, dlouhodobé obtěžování jiné osoby. Stalker má snahu poškodit reputaci oběti (stalker rozšiřuje o oběti nepravdivé informace v jejím okolí).
- **Happy slapping:** někoho si vyberete na ulici a fyzicky ho napadnete (i v přesile), zatímco vás kamarád natáčí. Video je pak umístěné na internet – někdy se může takového chování útočníkům velmi rychle vymstít: Osm mladíků chtělo s tímto záměrem napadnout 31 letého muže. Nevěděli, že ten muž je amatérský boxer. Dva mladíky odvezla sanitka a čtyři policie.

PŘÍKLADY:

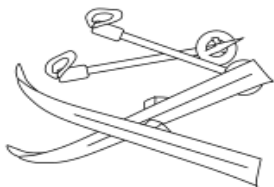
Třináctiletá dívka byla od malička nespokojená se svým vzhledem a sebevědomím, které měla na bodu mrazu. Chodila do katolické školy, kde se nosí uniformy a vzhled nemusí řešit a tím se srovnávat s ostatními. Jako každý teenager trávila hodně času na internetu, zejména MySpace, kde se seznámila s klukem. Samozřejmě se do něj zamilovala, psal jí krásné věci. Jednoho dne se ale všechno obrátilo – urážel ji a nakonec ji napsal: „Svět by byl bez tebe daleko lepší!“ to ale mladá dívka neunesla a ten den se oběsila. A kdo byl ten chlapec? Postihl ho nějaký trest? Ve skutečnosti to nebyl chlapec, ale matka dívčiny bývalé kamarádky, která se jí chtěla pomstít za to, že se přestala bavit s její dcerkou.

O přestávce kluky nenapadlo nic jiného, než natočit svoji spolužačku, mezitím co jí budou osahávat a obtěžovat. Několik chlapců začalo spolužačce sahat na prsa a dokonce ji i svalili na zem a sahalí pod kalhotky. To vše před celou třídou. Klukům ale takové ponižení mladé slečny nestačilo, tak video umístili na internet.

V ten den ji její matka našla oběšenou na švihadle. Škola chlapce nijak nepotrestala a jejich rodiče to celé nazvali jako klukovinu, kterou dívka vzala moc vážně. Soud však chlapce poslal do nápravného ústavu.

I hate
you.

-stan-

Lyžák 2015

V prvním týdnu v lednu tohoto roku se konal lyžařský kurz. Sbalili jsme si kufry, připravili lyže a snowboardy, sešli se u autobusu a vyrazili. Cesta trvala přibližně 4 hodiny s tím, že jsme měli přestávku v Olympii, kde se všichni rozutekli na hodinu do Mekáče. A pak se pokračovalo dál. Po cestě nebylo ani trochu sněhu, a tak jsme si mysleli, že budeme snad lyžovat na trávě. Ale jakmile jsme dorazili na místo, sněhu byla všude spousta. A potom to všechno začalo...

Kluci vystoupili, zatímco holky zůstaly v autobuse a koukaly na kluky, jak vykládají věci. Byla to pohodička jen tak tam sedět a koukat na ně, jak tvoří obrovskou frontu, jak na banány, a podávají si věci. Poté jsme šli všichni do chalupy, kde jsme se rozdělili do pokojů. V druhém patře, kde byly naše lyže a snowboardy a vchodové dveře do baráku, spali učitelé. V prvním patře byly všechny holky umístěny ve třech pokojích a k tomu jeden pokoj kluků. A dole v přízemí, kde byla jídelna, byli kluci. Asi všichni víme, proč holky a kluci byli rozděleni na jiná patra.

Po vyčerpávající cestě jsme šli na večeri a po ní jsme si vyslechli pravidla, co smíme a co ne, prostě ta nejnudnější část, ale bez ní by se to neobešlo. Poté jsme šli do pokojů se obléknout a vyrazili na procházku, kde nás učitelé se vším seznamovali. Po cestě se samozřejmě všichni koulovali a strkali do sněhu, jednoduše prostě blbli. Když jsme se vrátili, ti hodní vybalovali a ti ostatní prostě lítali z pokoje na pokoj. Večerka byla v 10 večer, ale samozřejmě v 10 nikdo nespál, ale museli jsme být na svých pokojích a v postelích, s vyčištěnými zoubky a v „pyžámkách“. Nikdo z nás nemohl přes noc usnout a pořád jsme se budili, a tak první noc nedopadla zrovna nejlíp.

Ráno jsme vstali unaveni z předešlé noci a začali se oblékat a plnit ranní hygienu (někteří kluci na to celý pobyt tak trošinku „zapomínali“). Pak jsme šli na snídani, kde nám řekli, co bude následovat, a v devět jsme se vydali na Formánka. Co to je? Sjezdovka pro začátečníky, tam kde se 3. skupina učila na lyžích a na snowboardu a taky tam jsme všichni předváděli, jak umíme jezdit a podle toho nás rozdělili do skupin. Logicky 1. byli ti nejlepší, 2. ty lepší a 3. začátečníci. Po lyžovačce jsme se vrátili do chaty na oběd. Po poledním klidu vyrazili znova na svah. Já, jelikož jsem se učila na snowboardu, jsem byla stále na Formánku ☺ Po odpoledním ježdění jsme šli na večeři. Večer jsme si zašli do večerky a vrátili se na pokoje. Povídali jsme si, blbli a tak dál, však to znáte, pokud jste na lyžáku byli, anebo to poznáte, až jednou pojedete .

Druhý den ráno se vše opakovalo jako předchozí den až na večer, to se dělo něco jiného. Měli jsme se rozdělit do týmů po šesti a měli si vymyslet název. Názvy byly víc než vtipné, například Do huby, 4 bez koulí, Klobásy a Mróčara. Pak začala hra, kde jsme dostali otázky a úkoly o Jánských lázních a otázky všeobecné. Měli jsme je správně vyplnit nebo splnit zadání. Museli jsme se vydat do města, protože spousta úkolů se musela plnit dole v centru, jako například jsme si museli udělat selfíčko u kolonády, nebo spočítat sloupky na Formánkovi ☺ Poté jsme šli na pokoje a šlo se spát.

Třetí den je podle učitelů každý rok kritický, takže jsme se rozdělili na dvě skupiny. 1A a 1B byly spolu a 2 a 3 se spojily také. Šli jsme na sánkařskou dráhu. Lanovka nás vyvezla se sáněmi na Černou Horu a šli jsme na dráhu. Jezdili jsme po dvojicích a byl to neuvěřitelný zážitek. Odpoledne jsme šli jezdit a druhá parta šla na sáně ☺ Večer byla pořádná koulovačka, kde nikdo nezůstal suchý.

Čtvrtý den už všichni jezdili velmi dobře. A co večer? Večer byla hra, kde se plnily úkoly. Hrála se bomba, foukaná, pantomima. Ráno byl náš poslední den na svahu. Šlo o to, si to co nejvíc užít. A taky se točila reklama. Jaká reklama? No reklama podle reklamy T- mobilu a my jsme jí tak trochu okopčili, akorát s jinými herci. Takže pár lidí, včetně mě, jsme šli natáčet na chvilku reklamu. A večer už bylo jen vyhodnocení týmů a rozdání diplomů a obávané smutné loučení. Po dlouhé noci nastalo poslední ráno. Celý týden jsme neřešili čas a najednou bychom tu zůstali další týden.

Naložili jsme věci do autobusu a směr domov. Nikomu se tam nechtělo, ale všechno jednou končí. Až na pár malých úrazů a jednu zlomenou lyži jsme se vrátili v pořádku a dokonce i ve stejném počtu. Vytvořilo se tu spoustu nových přátelství a i pár lásek. Mnoho lidí se naučilo lyžovat, nebo snowboardovat a ostatní se podstatně zlepšili. Budu na tenhle lyžák v dobrém vzpomínat a myslím si, že ostatní také. Těším se, až se tam zase příští rok vrátím a vám všem, budoucím sedmákům a mladším ročníkům, doporučuju jet na lyžák. Jsou to vzpomínky na celý život.

-adfi-

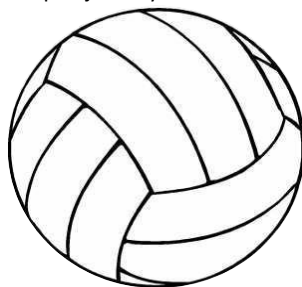
News, aneb co je nového v naší

- Školní časopis se zúčastnil **celostátní soutěže Časopis roku 2013-14**. Na začátku prosince minulého roku se pár členů naší redakce vydalo do **Brna** na dva dny. Jeli jsme reprezentovat náš časopis. Mimo krásného pobytu a kopu zábavy jsme každý byli na určitém workshopu.

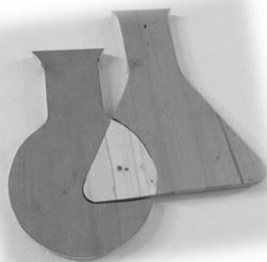

ŠKOLNÍ ČASOPIS ROKU

- Opět se náš školní časopis zúčastnil soutěže **Časopis roku 2014-15**. **Vyhráli jsme** krajské kolo a postupujeme dál! Obdrželi jsme tři první místa v kategorii I. II. Stupeň – Nejlepší grafika a titulka. A I. Stupeň jsme vyhráli celkově.

- Letos se zase konalo mnoho olympiád. Za zmínku stojí především **dějepisná olympiáda**. **Jonáš Strnad** (9. C) se jako první od dob Marka Kasnera dostal do krajského kola, kde skončil 12. Gratulace!
- Kluci** z 9. C a 8. C se zúčastnili **volejbalu** základních škol. Naši fotbalisté se na chvíli proměnili na volejbalisty a vyhráli okresní kolo. Dívky bohužel skončili čtvrté. Týden na to kluci vyrazili do krajského kola, kde skončili čtvrtí. Sice to nevyšlo, ale gratulujeme, hoši.
- 7.5 a 14.5 deváťáci** jeli do **Terezína**! 9. A a 9. B byli v Terezíně 7. 5. a 9. C jela další týden 14.5. Krutá historie Terezína na nás opravdu zapůsobila a uvědomili jsme si, co se dělo na místech, kde jsme právě stáli.
- Deváťáci, těšte se!** V červnu se koná **vodák**! 21. - 26. 6 my deváťáci vyrážíme na poslední společný výlet. Letos se sjíždí řeka Ohře.
- Naše učebny mají novou **dřevěnou výzdobu**. Nad každou odbornou učebnou přibyl nad dveře dřevěný symbol. Každý symbol odpovídá tématu učebny. (např. učebna chemie – kádinky)
- Nejen dřevěná výzdoba ale i celá **učebna chemie se rekonstruuje**.
- Vrací se nám **paní učitelka Kapounová**. Naše chemikářka se vrací z mateřské dovolené! **Vítejte zpět, paní učitelko!!**

WELCOME BACK

-stan

Devátáčka odchází

Můj poslední školní rok je tu a já se loučím! Na Edisonce jsem strávila celých devět let a teď odcházím. Za ty roky si naše třída zažila řadu odchodů, příchodů, hádek apod. a učitelé to s námi určitě neměli lehké. I přes to všechno budu na základní školu a hlavně na naši třídu vzpomínat s úsměvem a opravdu mě mrzí, že těch devět let uteklo jako voda a každý z nás půjde jinou cestou.

1. stupeň

Nastoupila jsem do 1. B, kde nás učila p. uč. Sedláčková, kterou jsme měli další dva roky a se kterou jsme také jeli na ŠVP do Rokytnice nad Jizerou, kde jsme hráli různé hry, dělali jsme vycházky do přírody a také jsme měli stezku odvahy a samozřejmě jsme se i učili. P. uč. Sedláčková nás naučila základní věci jako číst, psát a počítat. Ve třetí třídě na nás čekala p. uč. Kokešová, ale výměna p. učitelky nebyla jediná změna.

Přišli k nám noví chlapci, fotbalisté. Ve čtvrté třídě se vše změnilo. Třídy se rozdělily na dvě nesportovní a jednu sportovní. Chlapci to měli o to jednodušší, že do sportovní třídy přešli jen ti, co hrají fotbal a většinou, kteří ho hrají za FK Teplice. My dívky jsme to měly však těžší. Dívky ze všech tříd musely projít dráhou, která pro nás byla připravená v tělocvičně školy, a musely jsme ji překonat za nějaký čas.

2. stupeň

Ti, co podali dobrý výkon, měly na výběr. Buď půjdeme do sportovní třídy, nebo budeme přeřazeni do jedné z nespportovních tříd. Já jsem šla do sportovní třídy a to jenom z toho důvodu, že moje kamarádky se také dostaly do sportovní třídy a nechtěly jsme být rozdělené, ale opravdu nelituji, že jsem se tak rozhodla. Takže jako 4. B jsme nastoupili úplně nově. Nové dívky a samozřejmě i noví fotbalisté a my si začali zvykat, že takhle to bude každý rok, někdo přijde a někdo odejde. 4. - 5. třída pro nás nebylo nejlepší období, tedy aspoň pro dívky ne. Začaly jsme se dělit na skupinky a hádat se, dělat si různé naschvály apod. To nás časem ale omrzelo.

V sedmé třídě se nic moc nezměnilo. Na co všichni vzpomínáme s radostí je školní „výlet“. Bohužel to nebyl výlet na několik dní a ani se nezúčastnili všichni, ale i tak jsme si to užili. S p. uč. Justem jsme si šli zahrát na jedno dopoledne paintball. Rozdělili jsme se na dva týmy a mohli jsme volně utíkat po celé budově, která měla sklep a zahradu. Poté jsme hráli hru na vlajky, která nás také bavila.

V šesté třídě se také vše změnilo. Měli jsme nového třídního učitele p. uč. Justa, přibýlo opět spoustu nových fotbalistů a nová žákyně a už jsme nebyli třída B, ale byli jsme 6. C. Šestou třídu jsme si užili asi nejvíc jako třída. Na konci školního roku jsme jeli na několikadenní výlet do chatků. Jela s námi ještě 6. A (nynější 9. A) a jejich třídní p. uč. Eliášová a jako doprovod p. uč. Demjan. Každý den pro nás měli připravený plán. P. uč. Just nás naučil hru Městečko Palermo a ta hra všechny tak bavila, že jsme každý večer seděli u ohniště a hráli jsme.

V osmé třídě jsem jela se spolužáky na pět dní do Anglie a na to nikdy nezapomenu. Osmou třídu jsme ukončili počtem cca 24 žáků, což se v deváté třídě úplně změnilo. Do deváté třídy jsme nastoupili s počtem 31 žáků a v druhém pololetí se počet ještě zvýšil na 33 žáků. Jako poslední společný výlet nás čeká vodák, na který se všichni těšíme a doufám, že si to užijeme stejně jako ostatní výlety.

-teko-

Hodně štěstí, já mizím!

Tímto článkem bych chtěla vyjádřit emoce z odchodu, názor na Edisonku a tak podobně. Bude mi to tu chybět? Budu na tuto etapu života vzpomínat v hezkém, nebo ve zlém? Pojdme to rozebrat.

Na Edisonku chodím už od první třídy a od té doby se toho na škole dost změnilo, včetně vzhledu, učitelů a žáků.

Pamatuji si ten den, kdy jsem přišla do školy za ručičku s rodiči. Brzy už na stejném místě po devíti letech základku opouštět. Jako by to bylo včera. Všechno to uteče hrozně rychle.

Škola se snaží odlišit od ostatních například Pohádkovou cestou, Aprílem atd. Nabídnou vám takový program ostatní školy? No řekla bych, že asi ne. Kde jinde se všichni učitelé celí oblečou do růžové barvy? Nejsme obyčejná škola, jsme EDISONKA. Sportovní škola, která má úspěchy nejen ve fotbale, ale i v ostatních sportech, různých olympiádách, tvorbě školního časopisu atd. Tohle vše jen tak každá škola nemá.

Přesně tyto akce mi na střední škole budou chybět, takže se určitě do všeho zapojíte, žádná ostuda ani nic trapného to není. Buďte odvážní a vezměte si příklad z učitelů, kteří neměli problém jít do školy komplet růžoví. Nesnažte se to tu někomu znepříjemňovat a radši si to užívejte všichni společně, protože vše uteče jako voda a najednou stojíte ve společenském oblečení čelem před všemi učiteli na rozloučení s devátou třídou. Čím víc se ten den blíží, tím víc z Edisonky nechci. Zároveň se ale těším na nové. Vše má svou světlou i tmavou stránku.

Chci vám nakonec jen sdělit, že vám přeji hodně štěstí s vytáhnutím známek na poslední chvíli a celkově šťastný zbytek základní školy a života a užijte si to i za mě!

-leni-

JSEM DEVÁČKA, S BOHEM, ODCHÁZÍM!

Jmenuju se Terka Pokorná a jsem deváčka na této základní škole. Pokud bych měla mluvit sama za sebe, nechodím na tuto školu 9 let, ale pouhé 2 roky. Ale i za takto "krátkou" dobu jsem tady poznala mnoho úžasných lidí, se kterými mám skvělé zážitky. Původně jsem z Prahy, takže jsem tady v okolí neznala vůbec nikoho, nevěděla jsem, jak to tady chodí, nevěděla jsem, co mám od tohoto místa očekávat. Když jsem přijela do Teplic a měla jsem tady jít první den do školy, byla jsem hrozně nervózní. Hlavou se mi honily otázky typu „Jací tam asi budou lidé?“ „Budu se jim líbit?“ „Co když si na mě nějaký učitel zasedne?“ „Co když nezapadnu?“.

První den před školou si mě všichni prohlíželi, nikdo mě neznal. Jako první jsme s rodiči šli za p. uč. Kokešem, ten nám řekl, co bude potřeba zaplatit za sešity a pak mě zavedl k šatnám, moje nová třída byla 8. A. Před naší šatnou stála Niki Pugliová a Sabča Pazderová, kterým p. uč. Kokeš řekl, že jsem nová, ať mi to zde ukážou a obstarají mi učebnice. Jejich slova byla jenom „tý joo“. Přišly jsme do třídy a měla jsem hrozný strach, kam si budu

muset sednout, co tam bude za lidi. Jediné volné místo bylo vedle Aničky Ngoové, díky které jsem se ve třídě dostala tak nějak do obrazu, dala mi opsat všechny sešity, říkala mi, jak to chodí a já jí pomáhala s matikou. Za tohle jí děkuju, protože jinak bych se asi do obrazu nedostala. Prvních 14 dní bylo divných, ale za celkem krátkou dobu jsem zapadla. A teď? Už si připadám jako bych s touto třídou byla od začátku. Sice někdy vzpomínám na starou třídu, ale už si tady nepřipadám cizí. A myslím si, že lidé okolo mě, už mě taky nevnímají jako někoho, kdo tady dřív nebyl. S příchodem přišly i nové "lásky". Já se líbila Mírovi Malínskému, Petrovi Ottovi.. a já se zakoukala do Ondry Kulhavého a později do Ondry Pošíka. I

když mě tu nějakí lidé štváli, naučila jsem se je mít ráda, byli otravní, ale bez toho by to nebyli oni. Matěj Soukup a Luky Odermatt, neskutečně otravná dvojka, když jsou pohromadě. Naši vtipálci třídy, kteří to občas přehánějí, ale je s nimi sranda. Myslím, že nejsem jediná, kdo o nich může říct, že s nimi

má dobré zážitky třeba z lampionového průvodu, z třídních výletů a z přestávek. Jára Keliš a Michal Třeštík, byli taky taková silná dvojka. Vždycky vám něco řekli a vy jste nevěděli, jestli to myslí vážně nebo ne. Taký mi lezli krkem, ale mám je ráda. Na moje čtrnácté narozeniny jsme byli se školou v IQ landii, která sídlí v Liberci. Původně jsem po areálu chodila s Niki

Pugliovou, ale Michal Třeštíak se k nám později připojil. A tak se ukázalo, že to není jen otravný kluk, ale je s ním sranda a dokáže být fajn. První dojem na lidi, o kterých jsem si říkala, že se s nimi nikdy bavit asi nebudu a teď se s nimi bavím celkem dost, mě za tu dobu taky překvapil. Nikdy jsem si nemyslela, že se budu

bavit s Vendy Vernerovou, nebo s Ájou a Míšou Hotáryovými. I když se mezi těmi lidmi tady vyskytovaly někdy opravdu velké hádky, vždy jsme se usmířili. A všem jim neskutečně děkuju za všechno tady, za všechny zážitky a chvíle s nimi. Asi bych tady o nikom nedokázala říct, že ho nemám ráda, protože mi každý nějak pomohl. Třeba Míra Malínský

je člověk, který s vámi je, i když jsou všichni proti vám. A vím, že nejsem jediná, kdo si tohle myslí. Naše třída zažila spoustu dobrých výletů, bowlingů a hodin. A v devítce se z nás stala jedna velká rodina, která se navzájem brání. V devítce se k nám připojila Lenča Šredlová, která

taky zapadla skoro okamžitě. Jakmile si někdo vzal vaše jméno do pusy, chtěl vám něco udělat, vyhrožoval vám, nebo něco takového, okamžitě za vámi stála celá vaše třída. A takových situací nebylo málo, to mi věřte. S devítkou, ale přišlo mnoho starostí. Vyhánění známek, vybírání středních škol, podávání přihlášek, neskutečná natěšenost na vodák a rozlučku.

A s tím přichází otázka.. Co bude dál? Někdo má cestu už jasnou, někdo ne. Nikdo se nechce navzájem rozdělit a je vidět, že lidé se hlásí na stejné školy, aby spolu zůstali. Ale já věřím tomu, že i po tom, co se rozdělíme, se někdy zase sejdem. A i když už se nebudeme vídat každý den, já na tyhle lidi nezapomenu, protože budou navždy v mých vzpomínkách. Děkuju všem, co to přečetli, všem z naší třídy, všem lidem, co se se mnou kdy bavili a díky nim jsem zapadla do kolektivu a všem učitelům. Opravdu děkuju za vše, za ty 2 krátké roky, co tady s vámi jsem a věřte tomu, že i když tuhle školu opustí další skvělý ročník, tak se určitě všichni někdy sejdem.

-tepo-

KONEC A NOVÝ ZAČÁTEK ANEB NÁVOD PRO DEVÁTÁKY

Na ZŠ Edisonovu jsem přišla teprve v 6. Třídě, do té doby jsem netušila, že může být lepší škola než ta, na tu kterou jsem chodila od první třídy. Teď už se blíží konec základky a mně se chce brečet, že to vše musím opustit. Chceš znát aspoň trochu můj pohled na tuhle školu a na naši třídu? Čti dál tenhle článek a pober trochu zkušeností.

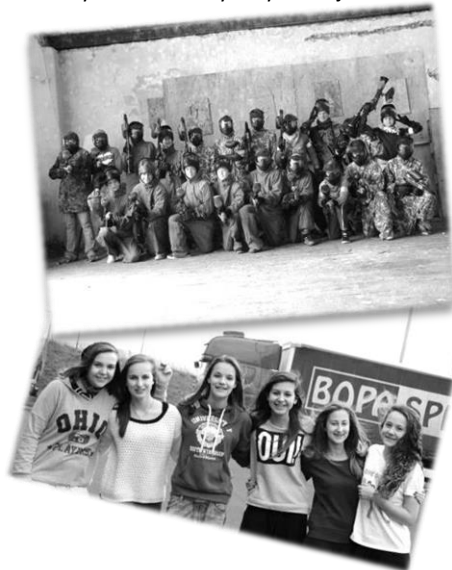
9

Byl první školní den a já se chystala do nové školy. Mé pocity byly všelijaké. Na chvilku jsem se podívala z okna a řekla si: doufám, že tyhle namyšlený holky se mnou ve třídě nebudou. Když jsem je uviděla venku.

Bohužel byly tam, ve stejné třídě jako já. Jak rok plynul, já se začínala seznamovat. Sice to bylo těžké seznamování, ale co vám budu povídat - fotbalisti. Nemohla jsem tam přece jen sedět a koukat jako hňup na ostatní, jak se baví. Na konci roku jsme se vypravili na společný výlet se 6. A do Hřenska. Byl to úžasný výlet plný srandy, radosti i zábavy. Tež jsem tam poznala, že ty holky, které pro mě ze začátku byly "barbí", jsou teď vtipné a milé holky, neboli jak se říká, nesud' knihu podle obalu. Myslím si, že to byl dobrý nápad jet na společný výlet, aspoň jsme se pořádně seznámili nejen mezi sebou ale i s pány učiteli Justem a Demjanem i paní učitelkou Eliášovou, kteří jsou dodnes pro mě ti nejlepší a nejvtipnější učitelé.

V sedmé třídě se toho tolik nestalo. Ze začátku k nám přišli nějakí noví žáci, mezi nimi přišla i naše redaktorka Silva Kirová, která není až tak normální, jak se zdá, samozřejmě to berte jako vtip. Jak každý určitě ví, na konci roku se každá třída dohodne na společný výlet, my jsme se s kluky dohodli, že si zajdeme na Paintball. Je to zážitek na celý život a krásné vzpomínky na vtipné chvíle, když jsme pomalu ani neuzvedli pistole. Ruce a nohy se nám třepaly, že zamířit nebylo pomalu ani možné, nebo když někoho trefili na dobré místo, jako třeba Tomáše Blažka mezi nohy. Tímto úžasným výletem jsme zakončili sedmou třídu.

Začala osmá třída a společně s ní i plno starostí okolo střední školy. Každý se nás každou chvíli ptal, na jakou školu chceme jít. My odpovídali, že ještě nevíme, což podle nich bylo špatně, přece bychom to už měli vědět, takže držím budoucím osmákům pevné nervy na tyto pro nás otravné otázky. V tomto ročníku jsme se společně s Terkou Koppovou, Niki Lejčkovou a Áňou Šťastnou vypravili na cestu do Anglie. Též jsme tam zažili plno legrace a hodně srandy. Například pro mě nejvtipnější moment byl, když jsme jeli domů a zapnuli nám tam Titanik na noc, na který stejně nikdo kromě Áňi nekoukal, všichni už spali jen Áňa koukala. Vzbudila jsem se v moment, kdy to napsalo, že pokračování je na dalším disku. Její slova byla: co?! Pokračování na dalším disku, to si ze mě dělají randu! Tato slova vypustila z pusy a já se společně s ní začala smát, přičemž všichni spali. Tenhle rok jinak nebyl ničím jiným moc zajímavý, celkem dost nuda a starosti na další rok.

A je tu konečně devítka - nejdůležitější rok hned po první třídě, kdy jsme se učili číst psát, teď se rozhodujeme, do jaké "první" třídy půjdeme dál. Určitě si říkáte, jak moc se těšíte do deváté třídy, když jsem si procházela první půlkou a začátek nového pololetí devítky, kdy se dělaly přijímací zkoušky na střední, jsem doufala, že se mi to jen zdá a že to není doopravdy, jelikož to byla noční můra z nejhorších nočních můr. Kolem 22. dubna jsme se začali dozvídat, jak jsme dopadli, naštěstí nás vzali všechny a z nás opadla nervozita i stres s nervy. Ještě nás čeká čtvrt roku, abychom si užili nějakou randu a zahráli učitelům naposledy na nervy.

Goodbye

Tímto článkem bych chtěla poděkovat všem spolužákům za to, že mi ukázali, jak udržet nervy na uzdě, ale i za ty úžasné chvíle, co jsme spolu strávili poslední čtyři roky. Chci poděkovat i učitelům za to, jaký s námi měli nervy a vydrželi to v takovém chlívku, jako jsme měli ve třídě jen my. Děkuji všem, co se mě snažili naučit nové věci po celou tu dobu. Držím všem budoucím deváťákům palce, aby nedopadli se špatnou pověstí, jako teď my. :)

Horoskop

aneb zamysli se

BERAN
21.3.-19.4.

Dávej na sebe pozor!
V poslední době tě
čeká těžší úraz.

BÝK
20.4.-20.5.

Zkus se taky někdy
podívat kolem
sebe, jestli někdo
nežádá tvou
pomoc.

BLÍŽENCI
21.5.-21.6.

Poslední dobou se
ti daří, nepokaz si
to ☺

RAK
22.6.-22.7.

Blíží se léto. Pozor,
ať nemusíš ležet
v nemocnici.

LEV
23.7.-22.8

Tvoje láska chce
trochu víc
adrenalinu, ale dej
si pozor na úraz.

PANNA
23.8.-22.9.

Život ti utíká
mezi prsty, chyt'
ho a pořádně
stiskni.

VÁHY
23.9.-22.10.

Že sis nikdy nic
neudělal,
neznamená, že jsi
nesmrtelný.

STŘelec
22.11.-21.12.

Opatrně na střelce,
každý občas mine.

ŠTÍR
23.10.-21.11.

Myslíš, že
všechno zvládneš
sám? Nezahazuj
přátele.

KOZOROH
22.12.-19.1.

Máš obří sílu, využij
ji k starání se o
ostatní.

VODNÁŘ
20.1.-18.2.

I když v tom
umíš plavat,
nech si od
přátel pomoc.

RYBY
19.2.-20.3.

Jsi na hodně věcí
sám/a, ale neboj,
brzy ti přijde
někdo na pomoc.

150

112

155

